

да се възхитѣ отъ Карафинковата рѣчь — защото знаяхъ какъвъ дребенъ и нисъкъ бѣ двигателя ѝ. Азъ невѣрвамъ въ неговия либерализмъ, молж и тебе да не вѣрвашъ, че у него има нѣщо велико. Повече бѣхъ искренни другитѣ оратори: ако и тѣ сж заинтересувани, то поне не хулетъ нѣща които сами одобрявали сж подписа си. Карафинковъ е само едно добро агитационно оръдие, но мизерна личностъ, като гражданинъ и човѣкъ...

Кардашевъ скърцаше съ зъби и нищо не казваше. Само си мислеше:

— Пакъ ниското, мръсното своекористие! Пакъ тоя духъ на българска дребнавостъ ми се испрѣчва и тука, и въ черквата, и въ полето... Той дава бийнето на пулса! Кое то общественно явление и да расчовѣркашъ, изъ подъ тънката му прикривка, излазя сѣ тоя грубъ, тѣсногрѣждъ пълзящъ егоизмъ!.. Одевъ вѣнчахъ одного — и знаемъ защо; сега гледамъ тамъ, че погрѣбалната колесница влачи къмъ Орладовци единъ мъртвецъ. Ако идяхъ да го попитамъ — и той би ми отговорилъ, че е умрѣлъ по нѣкоя смѣтка, както по смѣтка навѣрно плачатъ и наслѣдницитѣ му, които го испращатъ!..

Тачевъ си подаде ржката.

— Кждѣ?

— Хай да те водж въ Народното Събрание.

— Какво има днесъ?

— Незнамъ, но съмъ се накаралъ. Хайде.

Кардашевъ помисли.

— Да идемъ!

XXX

Подиръ митинга.

Тръгнахъ двамата.

Скоро влѣзнахъ въ градината, за да прѣсѣкжтъ и излѣзатъ на улица Левски. Алдеитѣ, замислени и позлатени